

Őszi zivatar

Egy reggel a kis nyuszik hangos mennydörgésre ébredtek. Mind kibújtak az ágyból, és kikukucsáltak üregi házikójukból. Döbbenet nézték, micsoda vihar tombol odakint. Pedig előző nap eldöntötték, hogy kint fognak bújócskázni és fogócskázni.

– Jaj, ne! – sopánkodott az egyik nyuszi. – Miért ma esik? Pedig alig vártam, hogy kimehessünk végre.

Ekkor lépett be hozzájuk apa nyuszi.

– Szép jó reggelt, nyulacskaím!

– Hogyan lehet szép egy ilyen borús nap, papa?

– Ugyan – lépett oda hozzájuk és megsimogatta az egyik hosszú lekonyuló fülét –, hiszen bent is szórakozhattok. Annyi mindent lehet itthon is játszani!

Papa nyuszi látta a kicsiken, hogy ők ezt nem így gondolják. Tekintetüket nem tudták elfordítani a kint tomboló vihartól. Ekkor eszébe jutott valami. Odalépett a szekrényhez, és a fiókok mélyéről valódi kincseket szedett elő. A kisnyulak kíváncsian figyelték.

– Mit csinálsz, papa? – kérdezte az egyik, oldalra biccentve a fejét.

– Megmutatom, én mit szoktam csinálni kiskoromban, amikor esett az eső, és a testvéreimmel nem tudtunk kimenni. Gyertek közelebb!

Az apjuk az asztalt telerakta ceruzákkal, ecsetekkel, festékkel, zsírkrétával, ragasztóval, ollókkal, színes és fehér papírokkal.

– Tessék! Alkossatok! Ezekkel az eszközökkel fejezzétek ki, hogy ki mit szeret az őszben.

– De ez uncsi! – sopánkodott az egyik rosszkedvű nyuszi.

– Ugyan – paskolta meg apa nyuszi a feje búbját. – Élvezni fogjátok. És ki tudja? Mire végeztek, talán a háborgó idő is elvonul. Csak próbáljátok meg!

Haboztak a kis nyulak, de végül hozzáláttak a munkához. Volt, akinek megjött a kedve, és már alkotott is serényen. Papa nyuszi érdeklődve figyelte kicsinyeit. Volt, aki csak ecsettel és festékekkel dolgozott, mások ollóval vágtak színes papírokat és ragasztották üres papírlapokra. Két nyulacska színes ceruzákkal rajzolatot.

De a továbbra is morcos hangulatú nyuszkó nem tudta, mihez kezdjen. Papa nyuszi látta komor csemetéjét, ahogy az ablakon át nézte a szakadó esőt és számolta a villámlásokat. Eléje rakott egy fehér papírt, a mancsába pedig egy zsír-

krétákkal teli dobozt. A kicsi felsóhajtott, majd leült egy székre és gondolkodni kezdett.

– De mégis mit rajzoljak, papa? – nézett föl az apjára.

– Ami először az eszedbe jut. Bármit, kisfiam. Bármit is rajzolsz, az a szívedből jön. És hidd el, nekem tetszeni fog!

– Jól van, megpróbálom.

Azzal előhúzott egy piros krétát, majd az ablaküvegen lefolyó esőcseppeket bámulta, és már tudta is, hogy mit alkosson.

Apa nyuszinak igaza volt. Mire a kisnyulak befejezték műveiket, és sorban bemutatatták azokat, mindnek jó kedve lett tőle.

– Nézd, papa, én egy nagy répát ragasztottam színes papírokból!

– Mi pedig leveleket vágtunk az ősz színeivel!

– Én egy nagy virágot festettem!

Az apjuk boldogan mosolygott. Végül már csak a morcos nyulacska maradt hátra. Papa nyuszi odament hozzá, és kíváncsian lenézett a képre.

– Nocsak, milyen szép lett! – dicsérte meg kisfiát.

– Tudom, hogy ha vihar tombol, és utána kisüt a nap, mindig szép szivárvány ragyog az égbolton. Ezért döntöttem úgy, hogy azt rajzolom le.

– Nagyon ügyes vagy. És nézd csak! – mutatott ki ablak felé. – Elmúlt a vihar, mehetnek ki játszani!

– Hurrá!

A nyuszik önfeledten ugrándoztak kifelé. Utolsóként papa nyuszi és a már mosolygós kisfia hagyta el az üreget. Utóbbi vidáman szökkent egy nagyot a magasba, amikor nem is olyan messze, az öreg tölgy mögött meglátta a gyönyörű, élénk színekben játszó szivárványt.



Matrka Simon illusztrációja Dénes György
Mi van a padláson? című verseskötetében (Anser Kiadó, 2017)